

Sygn. akt VI Ka 678/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska (spr.)

Sędziowie SO Andrzej Wieja

SO Barbara Żukowska

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2014r.

sprawy **T. P. i R. S.**

oskarżonych z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 3 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 14 października 2013 r. sygn. akt II K 797/13

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonych T. P. i R. S. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 678/13

UZASADNIENIE

R. S. i T. P. zostali oskarżeni o to, że w dniu 8 września 2012 r. w J., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, z terenu posesji przy ul. (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia uszkodzonego oraz zdekompletowanego samochodu m-ki F. (...), 1.1 benzyna + lpg, w kolorze białym z 2006 r. o nr rej. (...) i wartości 350 złotych na szkodę J. S., przy czym T. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt II K 354/09 za czyn z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i inne na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata, którą postanowieniem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25.10.2011r. odbył w okresie 21.04.2011r. do 27.06.2012r., przy przyjęciu, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 3 kk - wobec R. S., zaś wobec T. P. – to jest o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 14 października 2013r. w sprawie sygn. akt II K 797/13:

I. uznał oskarżonego R. S. za winnego popełniania zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 3 kk i za to na podstawie art. 278 § 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. S. kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk zobowiązał oskarżonego R. S. do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej w okresie próby,

IV. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał oskarżonego R. S. do naprawienia szkody w części poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego J. S. kwoty 175 złotych w terminie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku,

V. uznał oskarżonego T. P. za winnego popełniania zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 3 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 3 kk wymierzył mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 35 godzin w stosunku miesięcznym,

VI. na podstawie art. 72 § 2 kk w zw. z art. 36 § 2 kk zobowiązał oskarżonego T. P. do naprawienia szkody w części poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego J. S. kwoty 175 złotych w terminie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku,

VII. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych R. S. i T. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Z wyrokiem tym nie zgodził się oskarżyciel posiłkowy, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia co do wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem przez oskarżonych. Skarżący zakwestionował wartość samochodu przyjętą przez Sąd I instancji podnosząc, że była ona zdecydowanie wyższa niż 350 zł, nawet jeżeli przyjąć wyłącznie wartość złomową pojazdu.

Stawiając powyższy zarzut oskarżyciel posiłkowy domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela posiłkowego co do istoty jest zasadna.

Mając na uwadze kierunek i granice zaskarżenia Sąd Okręgowy na wstępie stwierdza, że dokonane przez Sąd Rejonowy i niekwestionowane przez skarżącego ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonych T. P. oraz R. S. odnośnie przypisanego im czynu, zostały poczynione prawidłowo, zgodnie ze zgromadzonym i ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym, a ocena dowodów jest trafna i nie naruszająca zasady wyrażonej w art. 7 kpk. Sąd I instancji wskazał dowody, na których oparł w tym zakresie ustalenia faktyczne będące podstawą rozstrzygnięcia oraz należycie umotywowował ocenę tych dowodów. Sąd Okręgowy, działający jako Sąd odwoławczy, jest zwolniony od obowiązku przeprowadzania szczegółowej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie i może poprzestać na odwołaniu się do rozważań zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji. Jest to możliwe albowiem uzasadnienie wyroku pierwszoinstancyjnego w pełni realizuje wymogi określone w art. 424 § 1 k.p.k., a sam skarżący w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego odnośnie przestępstwa kradzieży ustaleń i ocen tych nie kwestionuje (por. wyrok SN z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie V KK 177/07, LEX nr 354289).

Zarzuty apelacji skierowane zostały wyłącznie przeciwko ustaleniom Sądu I instancji, co do wysokości szkody wyrządzonej przypisanym oskarżonym czynem.

Sąd Rejonowy poczynił ustalenia co do wartości skradzionego pojazdu w zasadzie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych oraz o zeznania G. K., który nabył wskazany samochód od oskarżonych za kwotę 350 zł. O ile zasadnie Sąd I instancji ustala, że kwota 5 000 zł wskazywana przez pokrzywdzonego jest zdecydowanie zawyżona (str. 4 uzasadnienia), jeżeli się weźmie pod uwagę, że samochód ten był rozbity i stał przez dłuższy okres czasu niezabezpieczony na terenie posesji J. S., to jednak również wartość samochodu określona na 350 zł budzi zastrzeżenia. Nawet jeżeli ustali się, że

samochód ten miał wyłącznie wartość złomu to Sąd Rejonowy nie ustalił ile faktycznie ona wynosiła. Należy zauważyć, że z samych zeznań G. K. wynika, że na skutek sprzedaży błotnika (150 zł), pozostałych części auta jako złom (170 zł) i dwóch kół (po 30 – 35 zł) uzyskał kwotę minimum 380 zł. (k. 91). Sąd Rejonowy jednak chociażby nie zobowiązał świadka do wskazania punktu skupu złomu, w którym miał dokonać sprzedaży pojazdu. Powyższe dane pozwoliłyby natomiast zwrócić się do wskazanego punktu w celu uzyskania stosownej dokumentacji sprzedaży samochodu, a tym samym zweryfikować prawdziwość zeznań zarówno świadka jak i pokrzywdzonego, zarówno co do stanu pojazdu, jak i jego faktycznej wartości.

Zasadnie skarżący podnosi, iż Sąd I instancji pominął powyższe okoliczności. W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok jako co najmniej przedwczesny nie mógł się ostać. W szczególności, że wobec nowelizacji z dniem 9 listopada 2013 r. treści art. 119 § 1 k.w. prawidłowość ustalenia wartości pojazdu będzie decydować o tym czy oskarżeni odpowiadają wyłącznie za wykroczenie, czy też za przestępstwo kradzieży.

Stąd też na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe w niezbędnym zakresie, pozwalającym na rozstrzygnięcie co do stanu pojazdu w dacie 8 września 2012 r. oraz jego ewentualnej wartości. W tym celu koniecznym będzie przede wszystkim ponowne przesłuchanie świadka G. K. na okoliczności jak wskazano wyżej. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Rejonowy dokona wnikliwej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów poprzez pryzmat zasad wynikających z art. 7 k.p.k. Dopiero bowiem wszechstronna ocena ujawnionych w toku postępowania dowodów, umożliwi poczynienie ustaleń faktycznych zgodnych z prawdą, które pozwolą wydać prawidłowe rozstrzygnięcie w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonych, co do zarzucanego im czynu.

Wyk. J.K.